

Barack Obama, Ngôi Sao Sáng của Đảng Dân Chủ?

Trong lần gây ngân quỹ dành cho cuộc tranh cử vòng đầu của Đảng Dân Chủ vừa qua, Thượng Nghị Sĩ Barack Hussein Obama của tiểu bang Illinois, người ra tranh cử tổng thống vào năm 2008, đã thu được số tiền khổng lồ 25 triệu Mỹ Kim, tức là chỉ kém số tiền thu của Thượng Nghị Sĩ Hillary Clinton, đối thủ của ông, có 1 triệu. Với số thu hoạch này, Barack Obama nay được coi như đứng ngang hàng với bà Clinton, một người vẫn được coi là đứng hàng đầu trong số những ứng cử viên trong Đảng Dân Chủ. Trong cuộc đi vận động bầu cử tại Iowa, Obama đã cho các ký giả biết rằng ông đã được hơn 100,000 cử tri cho tiền, - trong khi bà Clinton chỉ có 50,000 người - điều này chứng tỏ rằng ông được sự ủng hộ mạnh mẽ của cử tri. Phân nửa con số 100,000 người kể trên đã góp tiền qua phong trào vận động trên Internet. Nhiều người chỉ cho có \$25 thế mà số tiền thu được đã lên đến 6.9 triệu Mỹ Kim. Phe Obama đã tuyên bố rằng kết quả cuộc vận động xin tiền, kể từ tháng Giêng năm nay, khi ông Obama quyết định ra tranh cử ghế đại biểu của Đảng Dân Chủ, đã vượt quá sự mong đợi của họ. Sau 11 tuần lễ đầu, số người đến tham dự những buổi nói chuyện của ông đã gia tăng nhanh, nay đã lên gấp đôi lúc ban đầu và những số tiền nhỏ ủng hộ ông ngày càng đổ vào nhiều hơn. Chỉ trong vòng có một ngày Thứ Bảy cuối cùng của tam cá nguyệt thứ nhất số tiền cử tri gửi cho ông qua mạng Internet đã lên tới nửa triệu Mỹ Kim.

Tại sao Obama gặt hái được thành quả tốt đẹp?

Kirk Dillard, một Thượng Nghị Sĩ Đảng Cộng Hòa hàng đầu đã nói: “Ngay từ khi Obama bước vào Thượng Viện tôi đã biết là ông ta sẽ làm những chuyện to lớn. Trong giới Cộng Hòa chúng tôi đã có sự e ngại rằng Obama sẽ trở thành ngôi sao sáng trong chính trường Hoa Kỳ. Ông ta là một con người phi thường, thông minh và sẽ thu hút được nhiều người. Ông đứng về phe tả nhưng lại có thể làm việc chung với cả phe Cộng Hòa.”

Nhiều yếu tố đã góp phần vào sự kiện dân chúng Mỹ ủng hộ mạnh mẽ Barack Obama. Thành tích của Obama chỉ vỏn vẹn có hai năm làm Thượng Nghị Sĩ, một lần ra tranh cử ghế Dân Biểu (nhưng đã bị thua), một bài diễn văn độc đáo tại Đại Hội Toàn Quốc Đảng Dân Chủ vào năm 2004 và hai cuốn sách được bán chạy hàng đầu thế mà nhiều người trong làng chính trị đều đã đồng ý rằng Obama vẫn có thể hy vọng thắng cử. Carol Hood, chủ tịch Đảng Dân Chủ tại Calhoun County, Iowa nêu lý do là vì Obama “không mang nợ nhiều người.” Matt Pearson, chủ tịch Đảng Dân Chủ tại Buena Vista County, Iowa cho rằng chưa đến lúc “Obama có thể đòi dành chiếc ghế đại biểu đảng để ra tranh cử tổng thống” nhưng Obama lại nghĩ khác. Ông cho rằng lúc này đã là lúc thuận tiện để ông ra tranh cử. Ông nói: “Trước tôi không nghĩ rằng tôi có thể ở trong vị thế lúc này nhưng tôi đã nói chuyện với nhiều người khi đi khắp mọi nơi và tôi ngạc nhiên khi thấy rằng ai nấy đều muốn một sự đổi thay về mặt chính trị.”

Nhiều người nêu yếu tố kinh nghiệm chính trường ra để cho rằng Obama không thể thành công trong lúc này nhưng dựa theo một cuộc trưng cầu ý kiến của báo USA Today thì Obama đứng thứ nhì trong tổng số 15 ứng viên ra tranh cử ghế của Đảng Dân Chủ với tỷ lệ 18%, chỉ sau tỷ lệ 29% của Hillary Clinton. Hơn nữa theo những nhà nghiên cứu sử học và chính trị học thì kinh nghiệm không bảo đảm sự thành công trong Tòa Nhà Trắng. Nhà Nghiên Cứu Sử học Dean Spiliotes nói: “Lyndon Johnson đã là một dân biểu có nhiều năm kinh nghiệm nhưng ông đã không luôn luôn thành công khi làm tổng thống, nhất là trong vụ Chiến Tranh Việt Nam. Và cả Phil Gramm, một Thượng Nghị Sĩ kỳ cựu lẫn Lamar Alexander, một cựu thống đốc và nhân viên nội các đều đã không được Đảng Cộng Hòa chọn để ra ứng cử tổng thống vào năm 1996.” Nicole Schilling, chủ tịch Đảng Dân Chủ tại Greene County, Iowa nói rằng sự thiếu kinh nghiệm chính trường lại có lợi cho ông. Bà nói: “Lợi điểm của Obama là không có thành tích xấu. Cử tri muốn nghĩ sao về ông ta thì nghĩ.” Mell Brooks, chủ tịch Đảng Dân Chủ tại Littleton thuộc tiểu bang New Hampshire nói: “Có thể việc thiếu kinh nghiệm là một trở ngại cho một số ứng cử viên, nhưng tất cả còn tùy thuộc vào trí tuệ, sự hiểu biết và khả năng của người ra tranh cử. Riêng đối với Obama, thiếu kinh nghiệm không là một trở ngại.”

Một nhược điểm khác của Obama được nêu ra là khả năng đương đầu với những vấn đề về chính sách ngoại giao như cuộc chiến ở Iraq và tình trạng bang giao đang gặp nguy cơ với Bắc Hàn và Iran. Tuy nhiên, một số những nhà lập pháp đã làm việc với Obama nói rằng ông có thể khắc phục dễ dàng sự thiếu kinh nghiệm về mặt chính trường cũng như những vấn đề rắc rối khác mà ông sẽ phải đương đầu khi làm tổng thống. Thượng Nghị Sĩ Kirk Dillard nói: “Tôi đã nghĩ rằng Thượng Nghị Sĩ Obama là người có thể đối phó với những vấn đề hết sức phức tạp như cải cách lề lối sử thuế, tội tử hình, và sự qui tội theo chủng tộc (racial profiling) của cơ quan hành pháp, và tôi đã nghĩ đúng.” Nghị sĩ tiểu bang Donne Trotter thuộc Đảng Dân Chủ nói: “Obama là một người chịu đọc và chịu học những phương cách và lối suy tư khác nhau. Ông có đủ trí lực để tiếp thu những sự kiện và quyết định đúng đắn.” Obama có một lợi điểm so với tất cả những ứng cử viên Đảng Dân Chủ khác ở chỗ ông đã tuyên bố chống cuộc chiến tại Iraq ngay từ đầu. Quyết định đúng là một yếu tố chủ yếu khi làm chính trị. David Axelrod, chiến lược gia của phe Obama đã tuyên bố: “Mặc dù Obama không có nhiều kinh nghiệm chính trường nhưng ông đã quyết định đúng về vụ Iraq.” Spiliotes cho rằng tính tình và khả năng quyết định là hai yếu tố gây được sự tin tưởng của cử tri. Ông nói: “Cử tri quyết định theo trực giác. Họ nhìn xem ứng cử viên có giảng điếu, có nói, có hành động như một vị tổng thống hay không.”

Sự Nghiệp của Barack Hussein Obama

Obama là người da đen thứ ba được bầu làm thượng nghị sĩ Hoa Kỳ kể từ thời thành lập lại Thượng Viện. Ông sinh ra tại Hawai. Bố ông, cũng tên Barack Obama, là một sinh viên Kenya sang Mỹ du học. Mẹ ông tên Ann, một người da trắng quê ở Kansas đã cùng với cha mẹ sang lập nghiệp ở Honolulu, đã lấy bố ông khi bà mới 18 tuổi. Khi người bố đi học tại Harvard, số tiền học bổng của ông không cho phép ông mang vợ con đi theo. Sau khi tốt nghiệp, ông không đoàn tụ với vợ con mà lại trở về Kenya để làm chuyên viên kinh tế cho chính phủ xứ ông. Mẹ ông sau đó kết hôn với một người Nam Dương và do đó Obama đã sống 4 năm tại Jakarta từ khi ông sáu tuổi. Tại Nam Dương ông đã chứng kiến cảnh nghèo khổ và thời tiết khắc nghiệt vùng nhiệt đới cả kinh nghiệm này đã ám ảnh ông mãi mãi sau này như lời ông kể lại trong cuốn hồi ký tựa đề “Giấc Mơ của Cha Tôi”. Khi lên 10, Obama trở về Hawai sống với ông bà ngoại trong một căn phòng chật hẹp. Nhờ là một học sinh xuất sắc, ông đã được cấp học bổng để theo học tại trường Punahou, một trường chuyên chuẩn bị cho học sinh lên đại học dành riêng cho những học sinh da trắng con những nhà giàu có. Sự thể ông là một đứa bé da đen nhưng mẹ ông và ông bà ngoại đều là da trắng đã làm cho ông bị rối rắm về mặt tâm lý và đưa đến việc ông dùng xì ke ma túy khi còn là một thiếu niên.

Sau trung học, Obama lên học ở Columbia University và New York đã là nơi ông chứng kiến sự căng thẳng cực độ giữa người da đen và da trắng. Sau khi tốt nghiệp, ông làm việc cho một nhà thờ ở Chicago chuyên giúp đỡ những công nhân da đen bị thất nghiệp sống trong những vùng thuộc khu vực nghèo khó South Side. Ba năm sau ông rời Chicago để đi học Công Pháp tại Harvard. Sau khi tốt nghiệp Harvard, ông có thể làm cho những văn phòng luật sư danh tiếng nhất nước nhưng ông đã trở về Chicago hành nghề luật sư chuyên môn về dân quyền. Ông đã đại diện những nạn nhân của sự kỳ thị trong khi xin cung cấp nhà ở và công ăn việc làm. Ông cũng tranh đấu đòi quyền đi bầu của người công dân da đen. Đồng thời ông dạy Công Pháp tại Đại học Chicago.

Năm 1996 ông đại diện cho vùng South Side, một vùng sinh sống của người da đen, ra tranh cử ghế nghị sĩ tiểu bang Illinois và thắng cử dễ dàng. Tuy nhiên, vào năm 2000, Obama ra ứng cử Hạ Nghị Viện đối đầu với Bobby Rush, một cựu nhóm viên Black Panther và một dân biểu kỳ cựu đã ở Hạ Nghị Viện suốt 4 nhiệm kỳ, và ông đã thất bại chua cay.

Sau bảy năm làm thượng nghị sĩ tiểu bang ông ra tranh cử Thượng Viện vào năm 2004 và đã thắng cử vinh quang với 70% tổng số phiếu. Trong thời gian đi vận động cho cuộc tranh cử này, Obama đã đọc một bài diễn văn xuất chúng tại Hội Nghị Toàn Quốc của Đảng Dân Chủ và nhờ vậy ông đã nổi danh.

Vì Sao Gốc Da Đen không ảnh hưởng đến sự tranh cử của Obama?

Obama được nhiều người da trắng chấp nhận. Trong một bài trên báo Salon tháng Giêng 2007, Debra Dickerson viết: “Obama không phải da đen. Việc để ông đứng chung với chúng ta làm những từ ‘nô lệ’

và ‘phân biệt chủng tộc’ không còn ý nghĩa nữa.” Stanley Crouch viết trên tờ New York Daily News: “Khi những người Mỹ da đen gọi Obama là ‘một người trong nhóm chúng ta’ thì tôi không hiểu là họ muốn nói gì.” Nhà báo người Anh Gary Young mô tả Obama như là “một người da đen không làm cho những người da trắng e ngại.” Như vậy chúng ta thấy rằng Barack Obama không mang hình ảnh thuần túy của một người Mỹ da đen và cuộc tranh cử tổng thống của ông dường như không bị ảnh hưởng bởi gốc da đen của ông. Hơn nữa, lớn lên với ông bà ngoại là những người da trắng và sinh hoạt trong môi trường da trắng, Obama cảm thấy rất gần gũi với họ.

Để thăng ghế đại biểu của Đảng Dân Chủ trong cuộc tranh cử vào Thượng Viện trước đây, Obama đã không bỏ nhọ đối thủ da trắng của ông là Dan Hynes, một viên thanh tra tiểu bang có gốc gác lớn tại Chicago. Trong vòng đầu của cuộc bầu cử này, ông không những được phiếu của những người da đen mà được cả phiếu của những người da trắng, phần lớn là những người có nghề chuyên môn mà không có đầu óc kỳ thị, sinh sống trong những khu vực sang trọng của Chicago.

Việc Obama nói chuyện thoải mái với những người da trắng đến nghe và hình ảnh những nông dân trồng bắp ở Illinois đeo những núp xanh dương mang dấu hiệu Obama đứng xếp hàng dài đợi bắt tay ông là một chuyện làm cho mọi người ai nấy đều phải kinh ngạc. Obama có lối bắt chuyện rất ăn khách. Để mở đầu câu chuyện, ông thường nói rằng người ta hay gọi lộn tên ông là “Alabama” hay “Yo Mama”. Thế là cả hội trường vang lên tiếng cười và như thế là Obama đã lấy được cảm tình của những ai đến nghe ông. Sau đó ông bắt đầu đề cập đến những đề tài mà nhiều đối thủ của ông không muốn đề cập tới nhưng các cử tri của ông lại thích nghe, như vấn đề quyền lợi của người da đen, quyền lợi của cựu quân nhân, bảo hiểm sức khỏe cho toàn dân, chiến tranh ở Iraq, sự bôi lọ lẫn nhau trong giới làm chính trị, quyền lợi của những kẻ bị tội tử hình, vấn đề kỳ thị chủng tộc, vân vân...

Khi lái xe đi qua những cánh đồng miền trung Illinois, Obama giải thích tại sao ông lại có thể giao tiếp được dễ dàng với cử tri da trắng sống tại những vùng thôn quê và các tỉnh nhỏ. Ông nói: “Tôi biết những người dân ở đây. Họ là ông bà của tôi. Thức ăn họ mời khách là thức ăn mà ông bà tôi cho tôi ăn khi tôi đang lớn lên. Tôi rất quen thuộc với cách cư xử, tri giác, quan niệm phải trái của họ.”

Nói như thế không phải tất cả cử tri da trắng đều chấp nhận Obama. Để tỏ sự khinh thường, một nhà báo đã cố tình gọi ông là Osama – tên của tên trùm khủng bố Osama Bin Laden – nhưng sau đó đã phải công khai lên tiếng xin lỗi. CNN đã phổ biến một tấm hình của Bin Laden ngồi bên một bộ hạ và ghi trên tấm hình câu hỏi “Ai là Obama?” rồi cũng đã phải xin lỗi - nhưng CNN ngụy biện rằng đó chỉ là do viết lầm ‘Osama’ thành ‘Obama’, không hề có sự ác ý. Mới đây nhất, David Cordero, một sinh viên 24 tuổi của một trường Mỹ Thuật tại Chicago đã làm và trưng bày một bức tượng Chúa Giê Su nhưng lại mang bộ mặt giống Obama làm cả thành phố Chicago xôn xao. David giải thích rằng anh đã làm bức tượng đó để cảnh báo những ai qua tin vào sự “cứu vãn” của Obama.

Quan trọng hơn nữa là những lời đồn đại rằng Obama đã theo học tại một trường hồi giáo cấp tiến có tên gọi là “madrassa”- một loại trường dạy lòng căm thù và sự bạo động thường thấy tại Pakistan và Afghanistan. Sở dĩ có lời đồn này là vì tờ Insight Magazine, một tuần báo cùng một chủ với tờ Washington Post, đã phổ biến trên Internet bản tin nói rằng những cộng sự viên của Thượng Nghị Sĩ Hillary Clinton đã phanh phui ra sự kiện Obama đã theo học tại một trường hồi giáo chuyên giảng dạy Wahhabism, một hình thức Islam chính thống cao nhất. Tin này sau đó được hãng truyền hình Fox News loan đi loan lại và được nhắc lại trên tờ New York Post và trong chương trình Headline News của CNN. Thực tế thì Obama có theo học tại một trường hồi giáo khi ông còn nhỏ và sinh sống tại Nam Dương, nhưng theo những phụ tá của ông thì trường này không phải là một madrassa. Quả nhiên CNN đã mở cuộc điều tra và đã xác nhận rằng lời đồn đại không đúng sự thật. Phe Obama đã lên án sự kiện này và tố cáo hành động vô trách nhiệm của Fox News khi loan truyền tin thất thiệt đó.

Trước khi lời đồn đại trên xuất hiện, nhiều nhà báo, bình luận gia, nhà làm show đã lòi tên đệm Hussein của Obama ra để chế riếu hoặc làm đề tài châm biếm. Đặc phái viên Jeanne Moos của CNN đã có lần nói: “Người ta có thể lẫn Obama với Osama vì hai từ chỉ có một phụ âm khác nhau. Chẳng những thế Obama lại có tên đệm giống tên của một nhà cựu độc tài.” Một nhà báo chuyên viết bình luận khác, Debbie Schlusel còn táo bạo hơn khi đặt câu hỏi “một kẻ mà những người Hồi Giáo coi là người Hồi, một người đang muốn tự chứng minh mình giống người bố theo đạo Hồi của mình và lại

đang nỗ lực đi theo con đường bỏ mình đã đi, một người như thế mà chúng ta muốn trở thành tổng thống trong khi chúng ta đang có chiến tranh với Iraq hay sao? Lòng trung thành của ông ta sẽ để nơi đâu?

Obama có thể trông mong nơi cử tri Da Đen?

Lúc đầu Obama không được cử tri da đen chấp nhận. Họ nói rằng ông “không đủ đen”, có học vấn cao, và lại là giáo sư tại đại học Chicago. Nhóm người da đen liên kết tại Springfield đã chỉ trích Emil Jones Jr., chủ tịch thượng viện tiểu bang, một bộ mặt nổi tiếng trong giới da đen làm chính trị, vì ông đã giúp đỡ che chở Obama. Khi nhận thấy rằng đặt trọng tâm vào quyền lợi của giai cấp cùng cực và sự nghèo khổ không còn là yếu tố để thu hút được cử tri - sự kiện Jesse Jackson đã thất bại vào năm 1998 đã chứng minh điều đó - Obama đã khôn ngoan đề ra một chiến thuật khác. Trong bài diễn văn vang lừng mà ông đọc tại Đại Hội của Đảng Dân Chủ năm 2004, ông đã kêu gọi dân chúng Mỹ hãy “vượt qua khỏi những khác biệt về mặt chính trị, tôn giáo và chủng tộc.” Khác Jesse Jackson, Obama không dựa vào cái thể da đen của ông để thu hút sự ủng hộ của cử tri da đen. “Nhưng vấn đề là phần lớn những người da đen chưa có thể vượt qua khỏi được yếu tố chủng tộc, vì chính yếu tố chủng tộc đã đưa họ vào hoàn cảnh họ đang phải chịu” Ron Walters, Giáo Sư Đại Học Maryland tuyên bố, “Người da trắng sẵn sàng quên đi quá khứ để ủng hộ một ứng cử viên da đen nếu ứng cử viên đó, vì đã miễn thứ những hành động quá khứ của họ, không còn nhắc đến quá khứ nữa.” David Mack, một nhà lập pháp da đen của tiểu bang South Carolina, viện cớ Obama không có kinh nghiệm về an ninh quốc gia, đã không ủng hộ ông. Robert Ford, một nghị sĩ của tiểu bang South Carolina, tuyên bố rằng ủng hộ Obama quá nguy hiểm cho Đảng Dân Chủ. “ Tại một số tiểu bang, Obama cần 43% phiếu của người da trắng mới thắng, một điều không sao có được. Người da đen tại Miền Nam không tin rằng trong lúc này một người da đen có thể được bầu tổng thống.” Carolyn Cheeks Kilpatrick, chủ tịch nhóm da đen trong Quốc Hội không tin rằng tất cả 43 người trong nhóm đều ủng hộ Obama. Greg Meeks, một dân biểu Dân Chủ của địa hạt New York tuyên bố thẳng rằng ông sẽ ủng hộ Hillary Clinton. Al Sharpton, một người tranh đấu cho dân quyền ở New York nói ông không thấy Obama đáng nể nên chính ông sẽ ra ứng cử tổng thống. Ngoài ra Tổng thống Clinton được coi như là “tổng thống Da Đen đầu tiên” cho nên nhiều người da đen sẵn sàng ủng hộ Hillary. Cuộc thăm dò cử tri da đen của CBS trước đây đã cho thấy Clinton được 52% và Obama được 28%.

Nhưng tuy có một số chính trị gia da đen có uy tín tỏ ra dè dặt không tuyên bố ủng hộ Obama nhưng một số khác lại thấy Obama có triển vọng thành công và đã lên tiếng mạnh mẽ ủng hộ ông, trong số đó có Oprah Winfrey, một người phụ nữ theo một nhà thờ ở Chicago. Doug Wilder, cựu thống đốc tiểu bang Virginia, người thống đốc da đen đầu tiên trong lịch sử Hoa Kỳ, đã khuyến khích Obama ra tranh cử vì ông tin rằng “Obama có thể trở thành tổng thống.” John Lewis, dân biểu của tiểu bang Georgia, một lãnh tụ phong trào đòi dân quyền trong những năm 60, cũng ủng hộ Obama tuy chưa tuyên bố chính thức. Dân biểu Jesse Jr. con của Jesse Jackson cũng đã tuyên bố ủng hộ Obama. Và sau cùng dân biểu Charlie Rangel của New York, trước đây ủng hộ Hillary Clinton, nay cũng đã muốn chuyển sang ủng hộ Obama.

Một trong những yếu tố gây ảnh hưởng đến việc cử tri có chọn Obama hay không là Mục sư Jeremiah A. Wright của nhà thờ Trinity United Church of Christ, nơi cách đây hai mươi năm Obama làm công việc tổ chức cộng đồng cho những nhóm dân da đen nghèo ở Chicago. Mục sư Wright là người đã tác động mạnh mẽ vào lòng tin của Obama, một người trước đó chưa chọn được một tín ngưỡng để theo, và đã đưa ông việc chịu rửa tội và đi theo Đức Chúa. Trong những lần đọc diễn văn, Obama đã tự ví mình với Joshua, một nhân vật ít kinh nghiệm nhưng đã có lòng tin vững chắc nơi Chúa nên đã tiếp tục con đường của Mose hướng dẫn dân con chiên đến Đất Hứa. Ông nói: “Hãy vững tâm và can đảm bởi vì có tôi bên các bạn cho dù các bạn đi bất cứ nơi đâu!” một lời tuyên bố tương tự như lời của Giê Su đã nói với Joshua. Nhưng vấn đề đặt ra là Mục Sư Wright là người đã luôn luôn dùng những lời nói hung bạo, đôi khi báng bổ, để tố cáo người da trắng và ca ngợi tính dân tộc của dân da đen. Để tránh bị coi như một người thuộc phe quá khích như Mục Sư Wright – ví dụ như “Theo các bạn, nước nào là nước đe dọa hoà bình thế giới, Hoa Kỳ hay Iraq?” là lời của Wright về cuộc chiến Iraq – Obama

thường không nói đến tôn giáo mà chỉ nhấn mạnh đến công bình và bất công xã hội, một thái độ khôn khéo để lấy lòng của cả phe Tự Do lẫn phe theo đạo Thiên Chúa.

Ủng hộ Obama gia tăng

Cung cách của Thượng Nghị Sĩ Obama ngày càng thu hút được không những sự ủng hộ của cử tri mà cả sự ủng hộ của nhiều nhà chính trị và tài trợ danh tiếng ở Washington. Khi tuyên bố không nhận tiền cho của những nhóm vận động chính trị (lobbyists) và những ủy ban hành động chính trị bảo vệ quyền lợi riêng biệt (special interest political action committees), ông đã chứng minh rằng ông muốn tách ra khỏi ảnh hưởng của những phe phái chính trị hoạt động không chính đáng. Ông nói: “Tôi e dụng ý của những số tiền do những nhóm vận động chính trị và những ủy ban hành động chính trị cho, vì vậy mà từ chối.” Mới đây ông đã trả lại \$50,000 do những nhóm vận động chính trị cho mà phe ông đã sơ ý nhận. Mặc dù không nhận tiền của những tay vận động chính trị nhưng Obama vẫn tiếp thu những ý kiến và lời khuyên của họ và sẵn sàng nhận tiền mà vợ họ cho riêng.

Mới đây nhất những nhà quan sát cuộc bầu cử đã nhận thấy một khuynh hướng có lợi cho Obama: một số khá lớn những người trước kia ủng hộ Clinton nay đã bắt đầu trở cờ và đi theo Obama. Trong số này có khoảng sáu bảy người trước đây đã là khách quý của cựu Tổng Thống Clinton - hai người đã từng ngủ lại trên giường của TT Lincoln tại Toà Bạch Ốc – và khoảng hơn chục người trước đây đã ủng hộ tiền bạc cho phong trào vận động ứng cử của TT Clinton. Nhiều người đã từng làm việc trong chính phủ Clinton như James Rubin, Reed E. Hundt, Michael Froman, Brian Mathis, Greg Craig, Phil Singer. Hiện khoảng hơn hai chục người trước kia – và ngay cả mới đây - đã ủng hộ Hillary Clinton tiền nay lại nằm trong nhóm vận động tài trợ cho Obama. Điều này chứng tỏ rằng đã có dấu hiệu tranh chấp phe phái trong Đảng Dân Chủ. Tuy nhiên tại buổi họp của Đảng Dân Chủ tại San Diego vào ngày 28 tháng 4 mới đây cả Hillary Clinton lẫn Obama đều đứng về một phe để đã kích Bush và phe Cộng Hòa mặc dù Obama tạo được ảnh hưởng lớn hơn đối với cử tri.

Kết Luận: Dựa trên những nhận xét của những chính trị gia, những quan sát viên và những nhà báo phân tích diễn tiến cuộc bầu cử cho đến nay, và dựa trên mức độ ủng hộ của cử tri, triển vọng Obama được chọn làm đại biểu cho Đảng Dân Chủ không phải không có. Với sự lấn áp từ từ của phe Obama, phe Hillary Clinton đã lo ngại và đang tìm biện pháp chống đỡ. Trong bài diễn văn đọc sau khi đi thăm Iraq về, Thượng Nghị Sĩ John McCain, một ứng cử viên của Đảng Cộng Hòa, đã nêu đích danh Obama ra để chỉ trích. Điều này chứng tỏ vai trò của Obama trong Đảng Dân Chủ không còn không đáng kể như trước đây nữa.

Hướng Dương
5-01-2007